

opusdei.org

Prelaatin kirje (helmikuu 2010)

Prelaatti julistaa Marian vuoden alkaneeksi Opus Deissä. Tämä Marian vuoden tarkoitus on kiittää Jumalaa siitä, että tämä osoitti pyhälle Josemaríalle 80 vuotta sitten, että Opus Dei on tarkoitettu myös naisille.

10.4.2010

Rakkaat lapseni: varjelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani!

Tässä kuussa tulee kuluneeksi 80 vuotta siitä päivästä, jolloin pyhä Josemaría näki, että Opus Dei oli tarkoitettu myös naisille. Me tiedämme, että 2. lokakuuta 1928, jolloin Isämme perusti Jumalan innoittamana Opus Dein, hän ajatteli, että Opus Dei oli tarkoitettu vain miehille. Voimme siis kuvitella hänen hämmästyksensä ja ilonsa joitakin kuukausia myöhemmin, kun Herramme 14. helmikuuta 1930 sai hänet ymmärtämään, että hän halusi myös naisten esimerkillään ja sanoillaan vievän pyhityksen sanomaa kaikkialle maailmaan ammatillisessa työssään ja kaikissa arkielämän olosuhteissaan. Vuosia myöhemmin, syvästi kiitollisena Jumalan kaitselmukselle, pyhä Josemaría sanoi “todellakin ilman Herramme selkeää tahdonilmaisua ja sisarianne, Opus Dei olisi jäänyt vajavaiseksi.”(1) Usein hän korosti sitä osoittaakseen kaikille, tyttäreni, kuinka suuri vastuu teillä jokaisella

on. Nyt poikkean hetkeksi kirjeen punaisesta langasta pyytäen teitä rukoilemaan tietyn tarkoituksen puolesta, joka varmasti tekee teidät hyvin tyytyväisiksi.

Vuoden 1930 helmikuun 14. päivän jälkeen pyhä Josemaría pyrki avaamaan tämän pyhyyteen keskellä maailmaa johtavan tien, Opus Dein, naisille kaikista ammateista, kansallisuuksista tai sosiaalisista olosuhteista. Me ylennämme sydämemme kiitokseen Pyhälle Kolminaisuudelle, koska tämä työ on juurtunut syvästi ja laajasti kaikkialle maailmaan huolimatta niistä suurista vaikeuksista, jotka sen täytyi voittaa erityisesti alkuvaiheessa. Jos pyhä Josemaría saarnatessaan maallisten tosiasioiden pyhyydestä kohtasi monia esteitä viime vuosisadan 30- ja 40-luvuilla, kuvitelkaa niitä vielä lisääntyviä vaikeuksia, kun hänen kutsunsa pyhittää mikä tahansa

rehellinen ammattityö oli tarkoitettu naisille.

Tänään naisilla, aivan oikeutetusti, on samat mahdollisuudet kuin miehillä monilla työelämän aloilla, mutta kahdeksankymmentä vuotta sitten asian laita ei ollut näin. Siihen aikaan oli harvinaista, että naiset esim. opiskelivat yliopistossa tai työskentelivät kodin ulkopuolella (paitsi sellaisissa manuaalisissa töissä, joita he olivat aina tehneet) ja vielä harvinaisempaa oli, että he toimivat vastuutehtävissä yhteiskunnallisilla, sosiaalisilla tai akateemisilla aloilla. Useita vuosikymmeniä myöhemmin, Vatikaanin toinen konsiili julisti: ”Hetki on tulossa, itse asiassa jo käsillä, jolloin naiset saavuttavat maailmassa vaikutusvallan, merkityksen ja vallan, jollaista heillä ei koskaan tähän mennessä ole ollut. Siksi tällä hetkellä, jolloin ihmiskunta käy läpi hyvin syvällistä

muutosta, evankeliumin hengen elähdyttämät naiset voivat tehdä hyvin paljon auttaakseen ihmiskuntaa vajoamasta.”(2)

Olemme kulkeneet pitkän matkan viimeisten kahdeksankymmenen vuoden aikana, kiitos niiden lukemattomien ihmisten ponnistusten, jotka ovat osaltaan vaikuttaneet naisten arvokkuuden, oikeuksien ja velvollisuuksien tasa-arvon tunnustamiseen, yleisesti ja myös lainsäädännössä. On vain oikeudenmukaista tunnustaa, että näiden ihmisten joukossa on erityinen roolinsa ollut myös pyhällä Josemaríalla, joka ensi hetkestä alkaen on kannustanut tyttäriään sekä naisia, jotka olivat yhteydessä Opus Deiin, saavuttamaan korkeimmat mahdolliset päämääränsä mitä erilaisimmilla inhimillisen toiminnan alueilla. Muistan monta erityistä tapahtumaa tähän liittyen: alkaen voimasta, jolla

hän rohkaisi niitä, joilla oli akateemiset edellytykset, pyrkiä korkealle ammatillisella uralla (kulttuurin, tieteen yms aloilla). Samalla hän myös pyrki varmistamaan, että saisivat tunnustuksensa ne suuret palvelukset, jotka muut ammatit tekevät yhteiskunnalle. Esimerkiksi hänen kehotustensa ansiosta on syntynyt kaikkialla maailmassa monia koulutuslaitoksia, jotka omistautuvat valmentamaan nuoria naisia ammatillisesti kodinhoitajattaren työhön, jotta nämä tehtävät saisivat ansaitsemansa tunnustuksen sekä lainsäädännössä että yhteiskunnallisessa tietoisuudessa.

Kiitän Jumalaa siitä, että prelaturin uskovat, yhdessä monien muiden hyvään pyrkivien ihmisten kanssa, ovat vaalineet ja edelleen vaalivat kautta maailman tätä kristillistä näkemystä naisen asemasta.

Kuitenkin niin paljon on vielä tehtävää! Vaikkakin joissakin ympäristöissä naisten arvostus ja rooli on yleisesti tunnustettu, muualla se on ainoastaan kaukainen mahdollisuus. Joka tapauksessa me Jumalan tyttäret ja pojat jatkamme pyrkimyksiämme tehdä tästä todellisuutta ja sen lisäksi osoittaa - niin kuin perustajamme kirjoitti - ettei "naisen kehitys, kypsyys ja tasa-arvon saavuttaminen tarkoittaisi ainoastaan yhdenvertaisuutta - yhdenmuotoisuutta - eli miesten työskentelytapojen matkimista. Sellainen ei vie naista mihinkään. Naisesta tulisi epäonnistuja, ei siksi että hän olisi miestä parempi tai huonompi, vaan koska hän on erilainen. Yhdenvertaisuudesta, joka pitäisi tunnustaa sekä siviili- että kirkon lainsäädännössä, voi puhua vain oikeuden yhteydessä. Naisilla on täysin sama oikeus henkilönä ja arvo Jumalan lapsena kuin miehilläkin. Tämän perustavan

yhtäläisyyden pohjalla jokaisen tulee sen lisäksi saavuttaa se, mikä on hänelle omaista. Tässä mielessä naisen tasa-arvon saavuttaminen tarkoittaa sitä, että hänellä tulee olla todellinen mahdollisuus kehittää omia kykyjään täysimääräisesti – niitä kykyjä, joita hänellä henkilökohtaisesti on ja niitä, jotka ovat hänelle ja muille naisille yhteisiä. Samat oikeudet ja mahdollisuudet lain edessä eivät tukahduta tätä erilaisuutta, joka rikastuttaa ihmiskuntaa. Ne edellyttävät ja edistävät sitä."(3)

Samoin kuin vuonna 2008, jolloin vietimme Opus Dein perustamisen 80-vuospäivää, minusta on nyt tuntunut parhaalta tavalta kanavoida kiitollisuuttamme pysymällä hyvin lähellä Neitsyt Mariaa näiden kuukausien aikana. Siksi minulle tuottaa suurta iloa julistaa Opus Deissä uusi Marian vuosi, joka alkaa 14. helmikuuta ja

päättyy samana päivänä vuonna 2011. Pyrkikäämme näiden kuukausien aikana kunnioittamaan Äitiämme enemmän ja paremmin, ennen kaikkea keskittymällä suurella huolella pyhän ruusukon rukoilemiseen ja sen salaisuuksien mietiskelyyn ja levittämällä tätä hartausta perheitemme ja ystäviemme keskuudessa. Ja ilmaiskaamme kiitoksemme Jumalalle niiden naisten työstä, jotka huolehtivat prelatuurin keskusten aineellisesta huollosta, joka vaikuttaa niin ratkaisevasti ylläpitämään ja parantamaan sitä kotiympäristöä, jonka Jumala antoi Opus Deille innoittaessaan Isäämme vuonna 1928.

Tämän Marian vuoden ensimmäiset kuukaudet osuvat yhteen Pappien vuoden viimeisten kuukausien kanssa, jonka Benedictus XVI julisti koko kirkolle. Olen korostanut tämän ajan kuluessa, että rukoillessamme

pappien puolesta, rukoilisimme myös, että kaikki uskovat olisimme tietoisempia “papillisista sieluistamme”, mikä näkyy joka päivä vahvistetussa omistautumisessamme Jumalalle; ja siinä, että pyrimme, samoin joka päivä, välittämään ilon tästä kaikille kastetuille annetusta lahjasta niille ihmisille, joiden kanssa olemme tekemisissä.

Helmikuun 14. päivänä on myös Pyhän Ristin papillisen yhteisön vuonna 1943 tapahtuneen perustamisen vuosipäivä. Tuona päivänä, kun pyhä Josemaría vietti pyhää messua tietyn naisjaoston keskuksen kappelissa, Herramme näytti hänelle tien, miten olisi mahdollista että papiksi tulleet Opus Dein jäsenet voisivat myös juridisesti kuulua Opus Deihin. Isämme, joka uskoi syvästi Jumalan johdatukseen, näki selvästi tässä päivämäärien yhteensattumisessa, että Herramme

halusi vahvistaa Opus Deitä
luonnehtivaa ykseyttä miesten ja
naisten, maallikoiden ja pappien
kesken kaikissa hengen,
kutsumuksen ja johdon asioissa.
Kuten hän itse sanoi, ”oli ikään kuin
Herramme olisi halunnut sanoa
meille: älkää rikkoko Opus Dein
ykseyttä! Rakastakaa sitä,
puolustakaa sitä, vaalikaa sitä!”(4)

Papillinen sielu ei ole muuta kuin
kastettujen elävä yleinen pappeus. Se
elähdyttää ihmiselämän kaikki
hetket. Isämme kiitti Herraa, että
tämä papillinen sielu oli tullut
todellisuudeksi jokaisen Opus Dein
jäsenen elämässä. Vuonna 1960 hän
sanoi esimerkiksi: ”Olen usein
kertonut teille, että meillä kaikilla
papeilla ja maallikoilla on papillinen
sielu. Lisäksi haluaisin vielä kertoa
lapsilleni, jotka ovat pappeja - sillä
kuninkaallisella pappeudella, josta
pyhä Pietari puhuu (vrt. 1 Piet 2:9) -
että ei vain kasteen kautta, vaan

koska vos estis lux mundi, te olette maailman valo, eikä sitä valoa voi kätkeä: non potest civitas abscondi supra montem posita (Mat 5:14), vuoren laelle rakennettua kaupunkia ei voi kätkeä. Kristus kohotettiin ristille vetämään kaikkea puoleensa ja lapseni yrittävät kohottaa sen kaikkien rehellisten inhimillisten toimien huipulle tuomaan sieluja hänen luokseen."(5)

Tähdentäen tämän asian varmuutta meille, hän kehotti meitä panemaan toimintaan kaikki mahdollisuudet, joita kristilliseen kutsumukseen kuuluvat. Hän ei rajoittunut esittämään tätä totuutta vain teoriassa, vaan opetti meille, miten se pannaan käytäntöön. Hän neuvoi meitä ”elämään” pyhää messua läpi vuorokauden kahdenkymmenenneljän tunnin, tarjoamaan Herrallemme messun eukaristian liturgian alussa kunkin päivän tehtävät, onnistumiset ja

epäonnistumiset, kärsimykset ja ilot. Hän suositteli, että me päivittäisiä askareitamme suorittaessamme pyrkisimme harjoittamaan hyveitä, joita jokainen ammatillinen toiminta kristillisessä hengessä sisältää – esim. työteliäisyys, itsekieltäytyminen, toisten palveleminen. Siten, hän sanoi, pyhästä messusta tulee todella ”kristityn hengellisen elämän keskipiste ja juuri” (6) ja me pidettäisimme sitä pyhää uhria koko vuorokauden ajan.

Pyhä Josemaría kertoi mielellään yksityiskohtia. Tilaisuudessa, jossa oli nuoria ihmisiä, hänelle esitettiin kysymys, miten voimme harjoittaa papillista sieluamme, ja hän vastasi: "Millainen papin tulisi mielestänne olla? Uhrautuva, innostunut, hymyilevä, avoin kaikille, sellainen, joka ei torju ihmisiä, jotka pyytävät hänen palveluksiaan, joka osaa antaa anteeksi, ymmärtää, neuvoa.... Tiesit jo kaiken tämän ja monia muita

asioita tämän lisäksi, ja olen vakuuttunut, poikani, että yrität toteuttaa sitä: siksi sinulla on papillinen sielu.”(7)

Ja toisessa yhteydessä: "Te jaatte Kristuksen kuninkaallisen pappeuden, koska olette vastaanottaneet kasteen ja vahvistuksen sakramentit, ja koska tekemällä monia hyviä tekoja te olette myös osallisina niistä henkilöistä, jotka Pyhä Henki jakaa. Teidän sananne voi joskus avata sokean silmät; teidän toimintatapanne voi auttaa halvaantunutta, joka ei ole tehnyt mitään kristillisen elämänsä hyväksi, nousemaan ja alkamaan työskennellä rinnallanne. Ja jopa kuolleet, jotka ovat jo alkaneet mädäntyä, voivat tulla katumuksen sakramenttiin pyyntöjenne, opetuksenne tai rukouksenne herättäminä. He parantuvat, puhdistuvat ja tulevat kykeneviksi

kaikkeen suureen: he nousevat kuolleista.”(8)

Näiden pohdiskelujen valossa voimme kysyä itseltämme, onko pyhä messu todella halujemme ja toiveittemme suuntaamisen paikka, lähde joka ruokkii intoamme pyrkiä pyhyyteen ja apostolaattiin.

Näemmekö ennen kaikkea sieluja niissä ihmisissä, joita kohtaamme päivän mittaan? Reagoimmeko rakkauden ja hyvityksen teoilla nähdessämme loukkaukset, joita Herramme saa vastaanottaa?

Vaalikaamme myös solidaarisuutta niitä kohtaan, jotka kärsivät aineellisesti ja hengellisesti esim. sotien, vainojen, luonnonkatastrofien seurauksista ja yrittäkäämme olla tukena heidän rukouksissaan ja antamalla mahdollisuuksiemme mukaan aineellista apuamme.

Pyrkikäämme varmistamaan, etteivät sellaiset uutiset kuin Haitin maanjäristys jäisi pelkäksi muistoksi.

Apostoliset hedelmät ovat riippuvaisia yhteydestämme Herraan, kuten paavi korosti viitatessaan Arsin pyhän kirkkoherran pastoraalisen työn erityiseen tehokkuuteen. "Ei ollut pelkästään hänen omien inhimillisten kykyjensä ansiota, että hän onnistui liikuttamaan ihmisten sydämiä, eikä edes hänen kiitettävän tahdonvoimansa ansiota; hän voitti ihmiset, mukaanluettuina kapinoivimpia, kertomalla heille, mitä hän itse oli syvästi kokenut, nimittäin ystävyytensä Kristukseen. hän 'oli rakastunut' Kristukseen, ja hänen pappina onnistumisensa todellinen salaisuus oli hänen tulinen rakkautensa eukaristian mysteeriä kohtaan, jonka hän julisti, vietti ja "eli", ja josta kumpusi hänen rakkautensa Kristuksen laumaa kohtaan, kristittyjä kohtaan ja kaikkia Jumalaa etsiviä kohtaan."(9)

Helmikuun 19. päivänä me muistelemme erityisellä tavalla rakasta Don Alvaroa, joka vietti nimipäiväänsä tuona päivänä. Luotetaan hänen esirukoukseensa elääksemme tämän Marian vuoden samassa lapseuden hengessä, jossa ensimmäinen pyhän Josemarían seuraaja julisti ja eli muita Marian vuosia Opus Dein eri vuosipäivien johdosta! Seuraavana päivänä, 20. helmikuuta, vihin kaksi assosiaattiveljeänne papeiksi. Rukoilkaamme heidän ja kaikkien pappien puolesta.

Joitakin päiviä sitten Pyhä Isä otti minut vastaan yksityisaudienssissa. Vein hänelle teidän kaikkien kiintymyksen ja rukoukset ja vakuutin hänelle, että rukoilemme jatkuvasti hänen ja hänen tarkoitustensa puolesta. Olkaamme jatkuvasti niin läheisesti yhteydessä Pietarin seuraajan sekä kirkon kaikkien piispojen, pappien ja

uskovien kanssa. Benedictus XVI siunasi Opus Dein uskovien kaikki apostoliset ponnistelut ja jokaista teistä.

Ei tarvinne muistuttaa, että luotan lujasti rukouksiinne omien tarkoitusteni puolesta. Jatkakaa anteliasta rukoustanne.

Kaikella rakkaudellani siunaan teitä,

Teidän Isänne

+ Javier

Roomassa, 1. helmikuuta 2010

Alaviitteet

1. Pyhä Josemaría, muistiinpanoja keskustelutuokiosta, helmikuu 1955.

2. Vatikaanin toinen konsiili, Lopullinen viesti naisille, 8.12.1965, nrot 3-4.

3. Pyhä Josemaría, Keskusteluja, nro. 87.
4. Pyhä Josemaría, muistiinpanoja keskustelutuokiosta, 31.3.1974.
5. Pyhä Josemaría, muistiinpanoja mietiskelystä, 15. huhtikuuta, 1960.
6. Pyhä Josemaría, Kristus kulkee juuri ohi, nro. 87.
7. Pyhä Josemaría, muistiinpanoja keskustelutuokiosta, 31.3.1974.
8. Pyhä Josemaría, muistiinpanoja keskustelutuokiosta, lokakuu, 1972.
9. Paavi Benedictus XVI, puhe yleisaudienssissa, 5.8.2009.

.....